

af Grundejere med det Formaal at varetage Grundejerstandens Interesser, findes der ikke en tilsvarende Organisation af Lejere. Om den findes andre Steder, vides ikke, men i al Fald har Oprettelse af en „Lejerforening“, eller hvad man nu vil kalde den, været paa Tale baade her og andre Steder, og Oprettelse af en saadan vilde formentlig være et virksomt Middel overfor uberettiget Huslejestigning. Medens den enkelte Lejer, naar der er Mangel paa Boliger, staar værgeløs overfor de organiserede Grundejere, vil Forholdet være væsentlig anderledes, naar han er Medlem af en kraftig Organisation til Varetagelse af fælles Interesser. En Forhandling mellem begge Organisationers Ledelse vilde da formentlig i mange Tilfælde bringe rimelige Forhold frem. Maaske kunde man ved Siden deraf tænke sig, at Huslejenævnene vedblev at bestaa som en Slags Voldgiftsdomstol til Afgørelse af Stridigheder, som forgæves var søgt afgjort ved Forhandling mellem Organisationerne. Følgelig vilde der kun være Brug for Nævn paa de Steder, hvor der fandtes Grundejerforening og Lejerforening. Mindretallet anbefaler af disse Grunde at udtale, at Lovens Gyldighed ikke ønskes forlænget.

I det Tilfælde, at Lovgivningsmagten maatte komme til det Resultat, at en Forlængelse af Huslejelovens Gyldighed under væsentlig samme Former som hidtil er paakrævet, er alle 3 Nævn enige om at anbefale ret indgribende Ændringer i Loven, medens Flertallet alene yderligere anbefaler nogle Ændringer, som Mindretallet ikke kan tiltræde paa alle Punkter.

Angaaende Lovens § 1.

Efter 1ste Stykke tilføjes: „hvilke Udgifter Nævnet kan forlange bevisliggjort af Ejeren“.

Angaaende Lovens § 2.

Flertallet anbefaler, at der i 2det Stykke efter „2 Lejere“ tilføjes: „de sidstnævnte maa ikke være Husejere“. Sidste Punktum i samme Stykke udgaar. Mindretallet (7 St.) kan ikke tiltræde dette, men henstiller, at der efter „Grundejerorganisationer“ tilføjes „og Lejerorganisationer“.

Angaaende Lovens § 3.

Et Flertal (8 St.) foreslaar § 3 affattet saaledes: „Loven gælder ikke for Lejligheder, der ikke har været beboede før Oktober Flyttedag 1916. Mindretallet (7 St.) anbefaler, at Paragraffen udgaar.

Angaaende Lovens § 4.

Nævnene tilraader enstemmigt at slette Skellet mellem de store og smaa Lejligheder, saaledes at Paragraffen udgaar.

Vil man absolut skelne mellem større og mindre Lejligheder, bør de paa-gældende Beløb forhøjes betydeligt. For Aalborgs Vedkommende regnes en Lejlighed for „større“, naar Lejen den 11. April 1916 oversteg 300 Kr., men Forholdet er det, at der her i Byen findes adskillige 2 Værelsers Lejligheder til over 300 Kr., og man formener, at den Beskyttelse, som Loven tilsigter at yde mindre bemidlede Lejere, ogsaa bør komme Beboere af 3 Værelsers og tillige 4 Værelsers Lejligheder til gode.

Angaaende Lovens § 5.

Der bør gives Nævnene fri Raadighed til at fastsætte Lejens Størrelse uden Hensyn til Lejerens Erklæring. Mange Lejere vil — af Frygt for Opsigelse — vægre sig ved at gøre Indsigelse overfor Ejerenes Krav, og den gældende Regel medfører desuden det utiltalende Resultat, at Lejen af Lejligheder i samme Ejendom ved Nævnets Kendelse kan blive fastsat væsentlig forskellig, uagtet Lejlighederne er ganske ens.

Et Flertal (13 St.) foreslaar derfor Paragraffen affattet saaledes:

„Ønsker en Husejer at forhøje Lejen for almindelige Beboelseslejligheder eller for Butikker, Værksteder, Kontor og Lagerlokaler med tilliggende Beboelse, skal han give Meddelelse derom til Nævnet, som derpaa afgør, om Forhøjelse kan finde Sted og i bekræftende Fald i hvilket Omfang“.

Mindretallet (2 St.) kan ikke tiltræde denne Affattelse af Paragraffen.

Vil man ikke gaa saa vidt, hvad dog bestemt tilraades, bør Bestemmelsen om „utilbørlig Tvang fra Ejerenes Side“ under alle Omstændigheder erstattes med noget andet, f. Eks. at Nævnet skønner, at Lejeren kun paa Grund af herskende